

» Δός μοι νὰ γνωρίσω — ἂν ποσῶς σοὶ ἔχω σφάλη,
Καὶ μοὶ φέρεις τόσην — ταραχὴν εἰς τὸ Κεφάλι. κτ.

Καὶ ἀνάπαλι ὡς οὔτοι·

» Εἰς τὴν Γῆν δὲν εἶναι βάρος — ὀχληρὸν τοσοῦτον,
Ὡς ὁ Βάρβαρος ἀνέχη — Δόξαν τε καὶ Πλοῦτον. κτ.

Ὁμοίως γίνονται καὶ εἰς τὰς λοιπὰς Ὀμοιοκαταληξίας τοῦ αὐτοῦ Εἴδους. Πλὴν οἱ Πολιτικοὶ Στίχοι παντὸς Εἴδους, καὶ πάσης Ὀμοιοκαταληξίας, ὅταν δὲν ἤθελε καθιστῶνται κατὰ τὴν ἀπαιτουμένην Στιχοουργικὴν Εὐρυθμίαν, καὶ Εὐφωνίαν, ἢ διὰ συλλαβικὴν Διάταξιν τῶν Κομμάτων, ἢ διὰ κακὴν Θέσιν, δὲν ἀποτελοῦσι καὶ τὴν προσδοκωμένην Στιχοουργικὴν Ἠδονὴν, καὶ μένουσιν ἄχρηστοὶ εἰς τὴν Ποιητικὴν, εἰμὴ μόνον εἰς τινὰς Κωμικὰς Μιμήσεις, ὅταν ὁ Ποιητὴς βουλόμενος εἰς τὸ Δράμα του νὰ παραστήσῃ τὸ Πρόσωπον τινος πλέον ἀξιογέλαστον, ἢ πλέον ἀξιωμαστον, προσάπτει εἰς αὐτὸ καὶ ἄλλα Φυσικὰ καὶ Ἠθικὰ Ἐλαττώματα ἀνήκοντα εἰς τοὺς σκοποὺς του, καὶ ὁμοῦ καὶ μετὸν κακόπλαστον τρόπον τῆς Στιχοουργίας εἰς τὰς Ὀμιλίαις ἐκείνου, προξενεῖ τραχύτητα, καὶ ἐνόχλησιν εἰς τὴν Ἀκοήν, καὶ διαδέττει τοὺς Ἀκροατὰς μετὰ πλείονος δρασιμότητος πρὸς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ σκοπομένην Ποιότητα. Καὶ τοιαῦτά τινα εἶναι καὶ τὰ περὶ τῶν Δεκατετρασυλλαβῶν Πολιτικῶν Στίχων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Περὶ τοῦ Εἴδους τῶν Δεκατρισυλλαβῶν.

Καὶ οἱ ἐκ δεκατριῶν Συλλαβῶν συμπληρούμενοι, καὶ Δεκατρισυλλαβοὶ διὰ τοῦτο καλούμενοι, τρισσὰς ποιοῦσι τὰς Ὀμοιοκαταληξίας των.

Τρόπος Πρῶτος.

Πρῶτον κατὰ Λήγουσαν καὶ Παραλήγουσαν, ἀπὸ Ἑξασύλλαβον, καὶ Ἑπτασύλλαβον Κόμμα ἀπαρτιζόμενοι, ὡς οὔτοι·

» Ἄφες μοι Κύριε — τὰ ὀφειλήμα — τὰ μου,
» Ἄφες, συγχώρησον — τὰ πλημμελήμα — τὰ μου
» Καὶ καταξίωσον — κάμῃ τῆς βασι — λείας,
Τῆς αἰωνίου σου — Θείας καὶ Μακα—ρίας. κτ.

Καὶ διὰ τὴν ἀκριβῆ Εὐρυθμίαν των τοιζονται εἰς τὴν Α΄. Δ΄. Η΄. καὶ ΙΒ΄. Συλλαβήντων, ὡς οὔτος·

» ΚΑὶ καταξίωσον κάμῃ τῆς βασιλείας.

Γσοδυναμοῦσι δὲ μάλιστα κατὰ τὴν χρῆσιν μετὰ τοὺς εἰς τὴν Λήγουσαν ὀμοιοκαταληκτοῦντας Δεκαπεντασυλλάβους, ἂν καὶ κατὰ τὸν τρόπον τῆς Ὀμοιοκαταληξίας των διαφέρουσι.

Γίνονται προσέτι τοῦ αὐτοῦ Εἴδους καὶ τρόπου Στίχοι καὶ μετὰ Ἑπτασύλλαβον, καὶ Ἑξασύλλαβον Κόμμα συντεθειμένοι, ὡς οὔτοι·

» Τὰ πταίσματά μου ὅλα — ὅταν ἐννοήσω,
Γνωρίζω πῶς εἰς Ἄθου — θέλει καταυτῆσω.

Ὁμοίως καὶ μετὰ Πεντασύλλαβον καὶ Ὀκτασύλλαβον οὕτως·

» Ἄν συμπεραίνης — πάντοτ' ἐκ τῶν παρελθόντων,
Θέλει γνωρίσεις — καὶ τὸ τέλος τῶν παρόντων. κτ.

Καὶ ἀνάπαλι οὕτω·

» Μὴ νομίσης δὲν σὲ βλέπει — Θεὸς ἂν σφάλης,

Κἄν κρυπτῶς καὶ μετ' ἐννοίας — πολλὰ μεγάλης. κτ.

Πλὴν διὰ τὴν δυσπρόφερτόν των κατάστασιν, σπανίως ἔλαβον χρῆσιν ἀπὸ τοὺς Ποιητὰς.